

Bij de bevestiging van twee ouderlingen stonden we stil bij Hebr.11:8-10.
Tijdens de dienst zongen we uit Psalmen voor Nu 42, Psalm 134:3 (oud), EL.263:1,3,4,6, Opwekking 378, 510, 723, 585.

Die verhalen van Abraham vervelen nooit.

Bij ons thuis was het vroeger een gevleugeld woord, van mijn vader: "Abraham woonde in tenten, daarom hoeft Blokhuis dat nog niet te doen...!"

Toch wordt juist dat wonen in tenten van Abraham hier in de Hebreeënbrief aangehaald als iets met een betekenis.

In het oude oosten werd veel gereisd. Het uitzonderlijke bij Abraham is, dat hij heel v r gaat reizen. "Ga weg, zegt God, uit het land van je geboorte, naar het land dat ik je wijs."

Abraham wordt een Hebreeër: een 'overtrekker', betekent dat. Hij is de Jordaan overgetrokken.

Hij trok naar het land van de belofte, dat juist vanwege dat beloftekarakter nooit zijn eigendom werd. Maar Abraham zag achter of boven Kanaän de stad, waarvan God de kunstenaar is.

Daarom blijft hij in tenten wonen. De enige grond die hij zeer duur zal kopen, is het graf van Sara.

Abraham bouwt in Kanaän maar liefst vier altaren. Hij valt niet terug op de eerste.

Bij hongersnood wijkt hij uit naar Egypte, maar hij komt niet op het idee op een paleis als de farao te bouwen.

Hij trekt cirkels door Kanaän in afwachting van wat God hem zal geven.

Neef Lot kiest de vruchtbare grond van Sodom en bergt zijn tent op. Hij komt zo vast te zitten tussen de Sodomiers in, dat zijn vrouw er in *blijft*; ze wordt in een standbeeld – een pilaar van zout.

Abraham heeft geen vaste standplaats. Hij leeft op de *bonnefooi* (*bonne foi* = goed vertrouwen), dat hoort bij een Hebreeër (overtrekker).

Opvallend, dat de Hebreeën van de brief juist moeite hebben gekregen met deze eigenschap. Zij blijven stilstaan in de tijd van Mozes. Ze vinden dat ze heel veel hebben moeten inleveren (tempel, priesters, offers, voorschriften) en ze zien er alleen maar Jezus voor terug...

Geloven is voor hen geen trektocht, geen weg die je gaat, geen wandeling met God, niet een ontdekkingstocht. Op de *bonnefooi* – dat zijn ze he-le-maal kwijt.

Abraham was modern, postmodern bijna: hij had weinig zekerheden.

Zijn enige zekerheid is die stad van God – ergens. Waar geen hongersnood meer is, geen ruzie met je neef over de erfenis, geen graf meer voor je lieve vrouw.

Maar gouden straten, bomen die vrucht blijven geven, licht van God.

Gesprekspunten:

1. Is er iets in deze Keek wat je heeft aangesproken, of waar je juist moeite mee hebt?
2. Hoe zou het komen dat de verhalen van Abraham nooit vervelen, ook niet in onze haastige maatschappij?
3. Leven op de *bonnefooi* – is dat een karaktertrek of een geloofsdaad?
4. God kan je onderweg iets geven, wat verderop tijdens je reis minder waarde krijgt. Hoeveel zekerheden zijn er voor jou desondanks onopgeefbaar geworden, buiten Jezus?
5. Stelling: iedere kerkganger zou een half jaar in het buitenland een kerk moeten bezoeken. Mee eens?
6. Als de vastheid in de toekomst ligt, moet je accepteren dat je (kerkelijke) leven hier en nu nooit af of 100% zal zijn. Reageer.
7. Abraham keek uit naar de stad van God. Wat zou hij er van gezien hebben? Hoe concreet is deze stad in jouw eigen reis met God?
8. Petrus en Paulus noemen het huidige leven ook een tent en de toekomst een vast gebouw (2 Petrus 1:13 en 2 Kor.5:1). Beleef je dat zelf ook zo: het fladderige van nu tegenover het vaste straks? Of ervaar je het misschien juist andersom...?